

Wielerseiz 2008, Ijzendijke, di 13 mei, reeks F1, WAOD, 1° overwinning

De categoriën F1 en F2 rijden in hetzelfde peleton, waarvan reeds na 1 ronde van de 10 een kwart ontsnapt. Ik rijd in de kopgroep bestaande uit een achttal F1's en een vijftal F2's, waaronder mijn streekgenoot en trainingsmaat Omer De Becker (F2). De reus, Bert ter Hamsel, een gevaarlijk concurrent, zit onherroepelijk in het achterliggend peleton. Ik neem mij voor mij te concentreren op Luc Snels, renner in zeer goede doen en met een fijn koersinzicht. De opeenvolgende aanvallen van De Becker, Heirbaut, Van Goethem, Coudijzer, Snels en mezelf en de bijna elke ronde sprint voor een premie maken de koers vrij zwaar. De voorlaatste ronde maken we met vijf F1's het verschil. Op 3 km van de aankomst ontsnapt Van Goethem, de rest blijft een 10-tal sec stil afwachten tot Luc Snels als een pijl uit een boog tot bij Lucien Van Goethem demarreert. "Nu of nooit", flitste het door mijn hoofd en ik schoot Snels achterna, met een felle wind in de rug en zo hard als ik kon ... Met zijn drieën rijden we om beurt aan de leiding door het centrum van Ijzendijke. Twee straten voor de aankomst schiet Luc Snels voluit naar voren, zoals verwacht (zijn tactiek was waarschijnlijk de eerste uit de laatste bocht vòòr de aankomst te willen komen). Voorbereid op zijn uitval, zit ik direct in zijn wiel en laat het niet meer los. Ik laat hem zijn plan - de eerste uit de bocht komen - uitvoeren en na de bocht, in een reflex, schakel ik nog iets kleiner (na de bocht ligt een kassei, van nog een klein 300 m en helt het licht bergop). De kleinere versnelling laat me toe snel op te trekken en Luc Snels sneller af te zijn ...

*" **Ca DOIT venir** " zei mijn franstalige trainingsmaat nog in de week op oefening toen ik hem vertelde dat ik dit seizoen reeds 12 keer in de vijf eerste had gereden zonder overwinning. En hij heeft gelijk gekregen, tot grote voldoening van mezelf en van iedereen die meeleeft.*